

Kapitel 14

Förberedelserna hade varit rigorösa. Han hade nött in mängder av psykologiska mekanismer, visualiserat förlopp och specialstuderat sina blivande kurskamrater och lärare. När han tog sitt första steg på campus var det som att komma hem.

Många av studenterna hade haft vansinnigt höga krav på sig sedan barnsben och inte sällan gått vilse på vägen. Skräckslagna för misslyckanden, livrädda att inte vara perfekta. Någon som brydde sig och tillgivenheten var som hos en hundvalp. Han knöt kontakter och lockade folk till sig, fick andra att känna sig bekväma och avslappnade.

Harvard var först och främst en dörröppnare. En examen därifrån var en handelsvara med världens bästa varumärke, även om få brydde sig om vad som egentligen doldes därbakom. Det handlade om att *framstå* som kompetent, snarare än att faktiskt *vara* det.

Det krävdes mer än på andra universitet för att utmärka sig, men det var samtidigt nästan omöjligt att bli underkänd. Svårigheten låg i att bli antagen, det var en salig blandning som lyckades passera nålsögat.

Där fanns barn till rika donatorer och sådana som tagit sig ur den mest miserabla fattigdom. Genier i ordets egentliga bemärkelse men även framstående musiker, idrottare och entreprenörer. De som antagits var de som bedömts som framtida ledare med medialt genomslag, som kunde slå världen med häpnad, föra myten

vidare och sluta kretsloppet. När allt kom omkring existerade varumärket 'Harvard' mest för sin egen skull.

Objekten identifierades och klassificerades: arvtagare till företagsmoguler, blivande högt uppsatta makthavare i statsförvaltningar, framtida kandidater till det amerikanska presidentämbetet och flera arabiska prinsar.

Alex frotterade sig snart med Hollywoodstjärnor och näringslivsikonerna. Flög privatjet till Martha's Vineyard, Bahamas och Florida. Knöt band med folk som nått den absoluta toppen och grundade sitt personliga varumärke i en miljö där det spelades med enorma belopp och vänslades med de vackraste kvinnorna pengar kunde köpa. På toaletterna konfererade högt uppsatta politiker med dito företrädare för polis och rättsväsende över linor med kokain. Det som tidigare var otänkbart blev snabbt vardag.

Vid ett av dessa tillfällen skulle hans liv ta en ny vändning, en tanke födas och ett frö med oanad potential spira. En dyr skilsmässa, någon med en bekant som knarkat för enorma belopp innan det upptäckts. Som sålt av familjeklenoder, konst och ärvda smycken bakom ryggen på släktingarna. Skandalen hade tystats ner.

Det var nu Alex kom i kontakt med begreppet "wealth manager"-kapitalvårdare. Folk som mot betalning skötte rika människors ekonomi och säkerställde att förmögenheterna bevarades och hölls intakta över generationer.

Som såg till att man inte var tvungen att paniksälja för att betala en skilsmässa, som höll klåfingriga släktingars tassar borta och hindrade pengarna från att försvinna till någon lycksökare med luddiga investeringsförslag.

En bra kapitalvårdare var en försvarsmur mot dåliga beslut. En rådgivare som såg till att uppdragsgivaren höll huvudet kallt i turbulenta tider, som ställde rätt frågor och formulerade en begriplig strategi, samt såg till att den hölls. En bokhållare.

Kapitalvårdaren var en förtrogen vän som hjälpte i stort och i smått och emellanåt ordnade fram unga damer och stundom herrar för klientens förströelse. En fixare med järnkoll på familjemedlemmars laster och hemligheter, slösaktiga barnbarn och utomäktenskapliga affärer.

Som förebyggde utpressningsförsök och så diskret som möjligt ordnade vård för klientens drogberoende barn. Fanns mentalt instabila familjemedlemmar ingick att motverka eventuella konsekvenser.

De föreslog kreativa skatteupplägg och visade på vägar runt problem, var experter på att kringgå lagarnas anda utan att bryta mot dem och såg till att skapa en buffert mellan det legala ansvaret för pengarna och dem som kom i åtnjutande av desamma.

Ett nygammalt yrke med rötterna i medeltiden och feodalsystemet, som höll ihop personliga förmögenheter mot krafterna som ville slita sönder dem. Ett yrke som fått lite av en renässans på senare tid och där *förtroende* var nyckeln.

Att vara rik var ett jobb man kunde lägga ut på någon annan, hade man fått fotfäste i branschen fanns ingen brist på klienter. Möjligheterna var så enorma att den hemliga avlyssningen av Edots styrelsemöten vägde fjäderlätt i jämförelse.

Kring jul- och nyårsuppehållet hade en av de arabiska prinsarna lånat sin farbrors privatjet, Alex hade tillfrågats om han ville följa med. Den förlängda limousinen körde in på flygplatsen bakvägen och stannade till vid en lite avsides parkerad Boeing 747, utrustad med privata sviter, gym, bastu, biograf och barer. Risker att bli uttråkad under resan mellan Boston och Dubai var obefintlig.

Marina och Alex hade hela tiden haft regelbunden kontakt via kanaler som godkänts av hennes arbetsgivare, men även på annat sätt. Det förstnämnda för att allt annat skulle verka misstänkt, det andra för att de ville leva ifred.

Som anställd vid underrättelsetjänsten var Marina tvungen att skriftligen rapportera privata utlandsresor till sin arbetsgivare, hon hade meddelat att hon skulle till Dubai på semester. Planen var att åka vidare till Seychellerna.

Fligheten till Seychellernas internationella flygplats på Mahé avgick på morgonen och anlände mitt på dagen. Den, tillsammans med information om sitt resesällskap, hade hon däremot utelämnat i sin rapport. Kollades det upp var det först i efterhand.

Ett dimhöljt och kuperat djungellandskap i ett vidsträckt turkosmarmorat hav passerade under dem när de gick in för landning. Luften var mättad av fukt och hettan tryckande.

"Consiglieri", utbrast Alex i taxin på väg mot hamnen.

"Maffiarådgivare, ska du hjälpa maffian?" sa Marina.

Hon tittade på honom med ett skeptiskt och undrande uttryck, såg ut som hon trodde att Alex fått solsting men gestikulerade åt honom att fortsätta.

”Tanken är att ta hand om inflytelserika människors förmögenheter, skydda mot släktingar, stater, partnern och så vidare”, sa han.

”Ta hand om?”

Alex min avslöjade att förslaget nog inte var helt färdigbearbetat. Faktum var att han inte hade en blekaste susning om hur det skulle gå till, eller om det ens var genomförbart.

”Kul, då har vi något att jobba på”, sa Marina.

Hon lät helt uppriktig.

”Du kan visst aldrig släppa jobbet”, sa Alex.

Resan var från början tänkt som ren semester, men båda visste att så knappast skulle bli fallet. Hon skrattade, flyttade sig närmre och klappade honom ömsint på knäet.

”Det är väl så, fast nu var det ju du som började”, sa hon.

Gränserna mellan jobb och fritid var definitivt utsuddade, Alex hade blivit ett med sitt uppdrag. Ett proffs.
